

Ezüstfokos Vándordíj Tárnok, 2005. június 4.

Férjemmel több évtizede dolgozunk a felnövekvő ifjúsáért. Munkánk elismeréseként az évek során kaptunk már kitüntetést, de egyszerre még soha.

Dr. Tóth József, aranyjelvényes túravezető tíz évvel ezelőtt alapította az Ezüsfokos Vándordíjat. Minden évben más és más, a turizmus területén kiemelkedő munkát végző személyiség kapja meg a vándorfokost, melyre az elismerést elnyerő személy neve is felkerül. Nagy megtiszteltetés volt számunkra, hogy ebben az esztendőben mi lettünk a díjazottak. Az már csak a sors fintora, hogy nekem a vándorfokos azért is nagyon jól jött, mert így rá tudtam támaszkodni, mikor menni kellett.

Az indoklás szövege így szólt: Várhelyi Mária és Várhelyi Miklós részére dr. Tóth József alapító, a gyermek és ifjúsági turizmus, táborozás legszebb hagyományainak ápolásáért, megőrzéséért, valamint a környezeti nevelés terén végzett tevékenységéért Ezüsfokos Vándordíjat adományoz.

A díj átadására Csillebércen került sor. A június 4-i ünnepségre elkészült csapatunk új pólója is, így igazán impozáns látványt nyújtottunk a közel 60 fős gyerekseregünkkel. A díj-átadáson jelen volt Pécsvári László úr, Tárnok Nagyközség Önkormányzata Sportbizottságának elnöke is.

A díjat megkapva átvillant bennem, hogy hányfelé megfordultunk az évek során a gyerekekkel hazánk határain belül és kívül. Mennyi megható és vidám élmény, elázott gúnya és feltört sarok van mögöttünk! Mosoly és könnyek. Hányszor győztük le saját teljesítőképességünket, vágunk neki ismeretlen tájaknak. Akik velünk tartottak, remélem, nem bánták meg. S bizony már generációváltás is történt, hiszen van olyan ma velünk túrázó gyermek, akinek már a szüleit, s van, akinek a nagyszüleit is táboroztattuk. Múlik az idő.

Az ünnepséget sokszínű gyermeknap program követte, ahol a tárnoki gyerekek is nagyon jól érezték magukat tízezer társuk között. Sportoltak, kézműveskedtek, játszottak, élvezték a szabadtéri színpadon látható műsorszámokat.

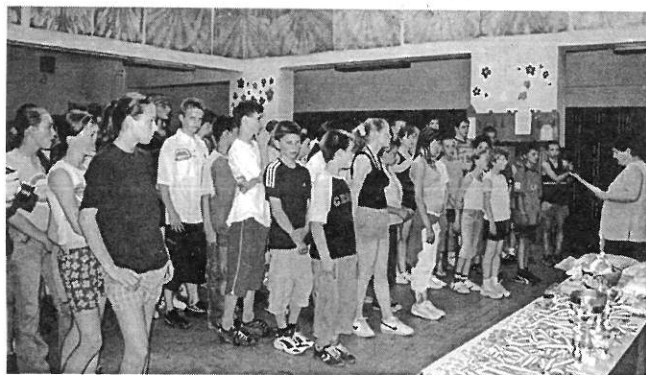
Vajon jövőre is lesz rá alkalom?

Az esélyegyenlőségért! Pécs, 2005. június 25–27.

Pest Megye Önkormányzata által kiírt pályázat teremtette meg annak az anyagi forrását, hogy a Zrínyi Bakancsosok három napot Baranya megyében töltsenek.

Természetjáró Szakosztályunk tagjai esélyt kaptak arra, amit szóban sokszor hirdetünk, de a valóságban bizony ritkán valósul meg. Nevezetesen arról beszélek, hogy Magyarországon bárhol, bármilyen körülmények közé születik lakai, egyenlők legyenek a lehetőségei a többiekével. Ez nem csak az egészségügyi, oktatási, lakhatási területekre kell, hogy igaz legyen, hanem a szabadidős tevékenységekre is.

Csillebércen, a gyermeknapon is a kosárlabdáé a főszerep



Sportoljunk együtt! eredményhirdetése

Szívbemarkolóak voltak annak a levélnek a sorai, melyet az egyik szülő írt, mikor megtudta, hogy gyermeke részese lehet programunknak: „Köszönöm a lehetőséget. Mi a családdal már évek óta nem jutunk el sehová, nem tudunk nyaralni menni. Idén is így lett volna.”

Mint rendszeren, most is úgy állítottuk össze a programelemeket, hogy minél többféle, a gyerekeknek élményt nyújtó dolog belefértjen napjainkba. Ha Önök is ebbe a régióba készülnek, érdemes bejárni a mi útvonalunkat. A Kelet-Mecsek egyik legszebb túraútvonalán indultunk el Óbányától. A szurdokvölgyben több rendkívül jó állapotú turistaházat láttunk. Ez a Baranya Megyei Természetbarát Szövetség gondos, hozzáértő munkáját dicséri.

Utunk a Ferde-vízeséshez és a Csepegő-sziklákhöz vitt. A különleges természeti képződményeknél nézelődtünk, fotóztunk. A rekkenő hőségéből nem éreztünk semmit, mivel hatalmas fák lombkoronája alatt jártunk. A gyertyán, bükk és tölgy között egy-egy ezüsthárs is elővillant, jellemző fajaként e vidéknek. Illatfelhőben jártunk, hiszen épp virágpompában álltak a fák.

Mecseknádasd románkori temploma kiváló szemléltető anyagnak bizonyult a román stílus jellemzőinek tanulmányozásához. Kerített kőfala jól mutatta védelmi funkcióját is. Ha télen járnak erre, akkor nyíló illatos hunyort is láthatnak itt, mely a hóból kandikál ki.

Zengővárkonyba érve a Tojászmúzeum egyedi darabjait csodáltuk meg. Fantasztikus látvány volt. A tájházban megismerkedtünk a paraszti életmód mindennapi használati tárgyaival és a szöttek csak itt készített mintáival. Emléksokrot helyeztünk el Rockenbauer Pál, természetjáró-filmes sírjánál, aki kivánságának megfelelően a Kelet-Mecsek egyik szelídgesztenyésében nyugszik. Ugye emlékeznek az ő nevéhez kötődő, Másfélmillió lépés Magyarországon című filmsorozatra?

Pécsváradon István király váránál álltunk meg, s innen indultunk a Mecsek legmagasabb csúcsára, a Zengőre. Gyalogtúránk közben a szigorúan védett bánáti bazsarózsnak egyetlen példányát sem láttuk, mivel már elszáradt a levele is. A kilátón még most is ott volt a Greenpeace által elhelyezett figyelmeztető felirat: „Amikor az utolsó fát kivágtuk, az utolsó halat kifogtuk, és az utolsó folyót is megmérgeztük, rájövünk majd, hogy a pénz nem ehető.”

Lokátorral védett légtér vagy eredeti természeti környezet? Nehéz igazságot tenni. De az bizonyos, hogy nekünk, embereknek felelősségünk van a Földdel szemben.

Pécsett a hosszúra nyúlt nap után nem kellett senkit sem álomba ringatni.

Vásárnap városismereti versennyel indult a nap. Ebédig minden kiscsoport önállóan bejárta Pécs idegenforgalmi nevezetességeit, megoldotta a feladatlapokat. Felfedezték a barbakánt, a dómot, az ókeresztény sírkamrákat, a különböző kiállításokat (Zsolnay, Amerigo Tot, Vasarely, Csontvári), a dzsámit, a Zsolnay-kutat, a színház épületét.

A finom ebédet követően hűsölni mentünk. Mivel a rádióban többször bementék, hogy a forróság miatt árnyékban